

Дора Габе

Обич

Нашето небе е тъй дълбоко,
нашите звезди са тъй големи
и земята наша е безкрайна,
а се сбира цялата в сърце ми!

Ти ли, моя майчице направи
тая обич толкова голяма,
че светът във нея се побира,
че в света на нея равна няма?

Че прегръщам с обичта си, майко,
нашата земя, с цветя покрита,
с пресен дъжд на пладне оросена
и с дъга, на златен сърп извита.

Че ми греят право във сърцето:
златно слънце, ниви позлатени,
утрин рано сребърна зорница,
в топла вечер облаци червени!

Нашето небе е тъй дълбоко,
нашите звезди са тъй големи
и земята наша е безкрайна,
а се сбира цялата в сърце ми...

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: <http://liternet.bg/publish5/dgabe/index.html>

Издание: Дора Габе. Врани-неразбрани. Народна младеж, София, 1990.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11651>]